

Enoh

Enoh

„Și Enoh a trăit șaizeci și cinci de ani și a născut pe Metusala. Și, după ce a născut pe Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; și a născut fii și fiice. Și toate zilele lui Enoh au fost trei sute șaizeci și cinci de ani. Și Enoh a umblat cu Dumnezeu; și nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat". (Geneza 5.21-24)

„Și Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit și el cu privire la aceștia, spunând: «Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinții ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să-i dovedească vinovați pe toii cei neevlavioși dintre ei de toate lucrările lor de neevlavie, pe care le-au făcut fără evlavie, și de toate cuvintele aspre pe care păcătoșii neevlavioși le-au vorbit împotriva Lui» " (Iuda 14, 15)

A existat în vechime un om numit Enoh. Viața lui s-a rezumat la două fapte: „a umblat cu Dumnezeu" și nu a mai fost, „pentru că Dumnezeu îl mutase ".

Lumea în mijlocul căreia a trăit Enoh era o lume întunecată. Marea familie omenească din timpul său „mergea pe calea lui Cain" care l-a omorât pe fratele său; apoi, fiind izgonit de la fața lui Dumnezeu, a organizat lumea așa cum o vedem astăzi. În momentul căderii primului om, când Eva și-a plecat urechea la cuvintele șarpelui, atunci pofta cărnii, pofta ochilor și lăudăroșia vieții (Geneza 3.6; Ioan 2.16) și-au ales îndată locuința aici. Astfel s-a format lumea ca principii de viață. Fiind exclus din prezența lui Dumnezeu, Cain a organizat lumea, construind primul oraș și unind astfel pe oameni în societate prin „binefacerile bogățiilor, ale industriei, ale artelor și ale plăcerilor (Geneza 4.17-22). Acest oraș a avut, fără îndoială, religia lui, deoarece Cain era - în felul său - un om religios (Geneza 4.3). Însă ce diferență este între acea lume și lumea actuală, dacă astăzi lumea se manifestă în totul cu vrăjmașe a lui Dumnezeu prin omorârea și respingerea nu a lui Abel, ci a însuși Fiului lui Dumnezeu?

În timpul lui Enoh, sute de ani după omorârea lui Abel, răul s-a înmulțit considerabil pe pământ. Omnenii au devenit nelegiuiți, disprețuindu-L pe Dumnezeu în mod fățîș, iar cuvintele și faptele lor aveau această amprentă (Iuda 15).

Încă câteva secole, și pământul „stricat și plin de sâlnicie" (Geneza 6.11), va fi „copt" pentru judecată. Istoria omului a avut fazele ei până la potop și va parcurge încă altele de la potop până la judecata finală prin foc.

Familia lui Cain - distrusă altădată - trăiește acum din nou în trăsăturile sale morale, de la crucea Domnului Hristos încoace. Este împotrivirea deschisă a unei Creștinătăți apostate, față de Persoana Domnului Hristos. Potrivit epistolei lui Iuda, aceasta are trei etape succesive:

- drumul lui Cain,- rătăcirea lui Balaam- răscoala lui Core.

În mijlocul ruinerii familiei lui Cain, Dumnezeu îi asigură Evei - în persoana lui Set - o altă sămânță în locul dreptului Abel pe care îl omorâse Cain (Geneza 1.25): Set devine capul unei noi seminții, pe care Dumnezeu o leagă nu de Cain, ci de Abel. Cain era rău (1 Ioan 3.12), familia lui devenise „sămânța șarpelui" (Geneza 3.15), dar - Dumnezeu să fie lăudat - moartea lui Abel, ca și mai târziu aceea a Domnului Hristos, a adus roade; a fost atunci și este și astăzi în lume o familie a lui Dumnezeu creată și păstrată de El însuși.

Iată câteva trăsături morale ale familiei lui Set: ni se spune că i s-a născut un fiu pe care l-a numit cu numele său, Enos (om muritor): Geneza 4.26. Numind astfel pe primul său fiu, el a recunoscut că judecata lui Dumnezeu apasă asupra oricărui om și că moartea, rod al păcatului, i se cuvine. Cain se acomodează cu această judecată și face tot ce poate ca s-o uite, în timp ce Set o proclamă. A te recunoaște un păcătos pierdut, acesta este primul pas al credinței.

Mai este o a doua trăsătură a familiei lui Set: „Atunci au început să cheme numele Domnului". A invoca numele Domnului presupune întâi credință. „Cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? " (Romani 10.14); a chema Numele Domnului înseamnă mai întâi să găsești mântuirea prin credință, cu binecuvântările infinite pe care le presupune acest termen: „Oricine va chema numele Domnului va fi mântuit" (Romani 10.13). Dar când am primit mântuirea, atunci chem Numele Domnului, ca să-L ador. Este ceea ce înseamnă acest cuvânt: „Atunci au început să cheme Numele Domnului".

De atunci înainte au fost pe pământ adoratori adevărați ai lui Dumnezeu. De atunci, în Vechiul Testament toți oamenii de credință au chemat numele Domnului. Avraam a construit un altar la Betel și a chemat Numele Domnului (Geneza 12.8). David a construit un altar pe muntele Moria și a chemat Numele Domnului (1 Împărați 18). Și exemplele s-ar putea înmulți...

A invoca pe Domnul înseamnă să-L adori și, cum vedem în aceste rânduri, adorarea se leagă cu sacrificiul. Pentru că Mielul a fost jertfit, noi am fost făcuți sacrificatori pentru Dumnezeul nostru. Mielul înjunghiat este El însuși subiectul adorării noastre înaintea lui Dumnezeu. „Noi avem im altar ... să oferim deci prin el, fără încetare, lui Dumnezeu o jertfă de laudă" (Evrei 13.10, 15).

Acestea sunt cele două trăsături după care se recunoaște familia lui Set. Nu este vorba că toți oamenii care s-au născut din acest om al credinței și din descendenții săi au fost mântuiți, căci casa credinței se reduce în momentul potopului la opt persoane; dar în această descendență, relațiile cu Dumnezeu erau recunoscute. Cu toate acestea, cum am spus, moartea, teribila consecință a păcatului, exista. Cuvintele: „Și a murit" răsună ca un refren funebru în tot lungul acestui capitol. Lameh a murit cinci ani înainte de potop, ca și cum Domnul voise să-i retragă pe ai Săi la El înainte de marele cataclism. În familia lui Set s-a născut Enoh.

* * *

Să luăm acum în considerație cele două caractere ale lui Enoh, menționate la început:

1. Primul este că el umbla cu Dumnezeu. Principiul umblării sale a fost credința, pentru că „fără credință este cu neputință să-l fim plăcuți lui Dumnezeu" (Evrei 11.6) sau să umblăm cu El. Totul depinde de credință. Ea este temelia mântuirii noastre, ca și a comportării noastre. Lumea, în eroarea sa gravă, își imaginează că va putea să fie mântuită și să umble fără credință, ea, Care nu este decât un mort în ochii lui Dumnezeu. Cel mai mic suflu de credință i-ar da viață și putere. Aceste cuvinte: „Scoală-te, ia-ți patul și umblă!" (Marcu 2.9), rămân expresia rezultatului imediat al credinței.

Dar Enoh a făcut mai mult decât să meargă: el umbla cu Dumnezeu. Înainte de a ne da seama ce semnifică expresia „a umbla cu Dumnezeu", să remarcăm faptul că este cu totul altceva decât „Dumnezeu umblând cu noi". Primul este rodul credinței și al fidelității, al doilea este rodul mântuirii.

Abia a fost Israel răscumpărat din Egipt, că Domnul a și pornit să meargă cu el. În nor și cortul întâlnirii, Dumnezeu Se asociază călătoriilor unui popor care a găsit har înaintea ochilor Săi și pe care 1-a făcut potrivit pentru prezența Sa. El dovedește astfel perfecțiunea lucrării Sale pentru ei (Exod 33.16; Levitic 26.11-13; Deuteronom 20.4; 31.6).

Abia a fost lucrarea de mântuire desăvârșită la cruce și pecetluită prin înviere, că Domnul a mers împreună cu ucenicii spre Emaus (Luca 24,15). El li se asociază, pentru că i-a făcut potriviți să-l fie însoțitori. Sigur, acești ucenici nu străluceau nici printr-o mare credință, nici prin inteligență; drumul lor însuși îi îndepărta de Ierusalim, dar Domnul Isus poate să meargă cu ei atunci când ei nu sunt deloc calificați ca să meargă cu El.

Să nu ne îndoim niciodată de acest adevăr! Ceea ce este Dumnezeu pentru noi și ce ne-a făcut El pentru Sine, aceasta este sursa siguranței noastre. Noi, nu ne bucurăm de prezența Sa, decât în măsura credințioșiei noastre, dar niciodată Cel care ne-a făcut plăcuți în Preaiubitul Său nu-Și întoarce fața de la noi.

A merge cu Dumnezeu, aceasta este cu totul altceva. Pentru ca să merg cu cineva, trebuie să fim împreună. Enoh, deși era pe pământ, mergea împreună cu Dumnezeu acolo unde Se afla Dumnezeu. El trăia o viață cerească, în afara tuturor principiilor care constituie umblarea oamenilor. Comportarea lui pe pământ era caracterizată de principii pe care le-a extras din comuniunea lui cu Dumnezeul din cer, o comuniune nedespărțită de mersul cu Dumnezeu.

„Merg doi oameni împreună fără să fie învoiți? " (Amos 3.3). Este și între noi și Dumnezeu înțelegere de gânduri, de comportare și de scop atunci când umblăm cu El?

Consecința imediată a umblării cu Dumnezeu este să reproducem aici, jos, caracterul divin și principiile cerești. Un singur om a făcut aceasta într-o mod perfect și mersul Lui rămâne modelul absolut pentru noi; dar, având aceeași viață, aceeași dragoste, același Duh, noi putem fi o copie, mai mult sau mai puțin asemănătoare, a acestui model.

Pentru a merge cu Dumnezeu, trebuie ca inima mea să aibă un subiect, pe Dumnezeu însuși, așa cum S-a revelat în Domnul Hristos. Umblând cu Dumnezeu, eu sunt ocupat cu Domnul Hristos așa cum El este în cer și reproduc, prin conduita mea aici jos, acest subiect ceresc, în poziția pe care a ocupat-o ca Om în această lume.

Aceste caractere ale Domnului Hristos-Om, cum să le enumerăm? Toată viața Sa, fiecare cuvânt al Său, fiecare pas, toate actele Sale ni le arată, pentru că „El umbla din loc în loc, făcând bine" (Fapte 10.38). Psalmul 16 ne descrie această manifestare a vieții divine în El, în drumul serviciului Său; El umbla cu Dumnezeu într-o sfințenie perfectă, fără nici un alt subiect decât El: încrederea, dependența, umilința, găsirea plăcerii în cei care-l plac lui Dumnezeu, despartirea absolută de orice rău, căutarea părții Sale numai în Dumnezeu, deplina satisfacție în partea care i- a revenit, lauda, siguranța, speranța, bucuria anticipată a gloriei! Să citim și Psalmul 17: este drumul nu al unui sfânt, ci al „Celui Drept": dreptatea în cuvinte, dreptatea în inimă, dreptatea în umblare (versetele 1 -5)!

Nu este un lucru minunat? S-a găsit un om, „tovarăș al lui Dumnezeu", om ai Cărui tovarăși am devenit noi, și care a umblat într-un mod perfect cu Dumnezeu. Să citim evangheliile, adorând urmele pașilor acestui Om. Îl vedem că nu-Și desminte niciodată expresia dragostei sale inepuizabile; toate actele sale sunt dragoste. Chiar atunci când anunță judecata, simțim în El o dragoste care suferă: „Adevărat vă spun, toate aceste lucruri vor veni peste generația aceasta. Ierusalime, Ierusalime, cetate care omoară pe profeți și ucide cu pietre pe cei trimiși la ea! De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripile sale și n-ați vrut!" (Matei 23.37).

El a realizat acest cuvânt al lui Dumnezeu către om; Ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umblai smerit cu Dumnezeul tău?" (Mica 6.8). Și acest alt cuvânt: „Legea adevărului era în gura lui și nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui; a umblat cu Mine în pace și în neprihănire și pe mulți i-a abătut de la rău" (Mal. 2.6).

O, preaiubit Mântuitor, Model neimitat! Am putea noi să mergem pe urmele Tale, să urmărim modelul Lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți și să umblăm în dragoste, cum ne-ai iubit Tu? Luând exemplul acestui divin Model, să fim oameni de credință care umblă cu Dumnezeu, ca un Noe (Geneza 6.8), un Moise, un David, un Pavel și ca atâția credincioși a căror mărturie a fost atât de răsunătoare; și mai mult încă - căci aceasta se potrivește infirmității noastre— ca atâția mii de credincioși, servitori, femei și bărbați, fără istorie, necunoscuți de lume, trăind viața de „om ascuns al inimii" (1 Petru 3.4) și care, ca și Enoh, umblau smeriți cu Dumnezeul lor!

Enoh a umblat cu Dumnezeu 300 de ani. Timp de trei secole, caracterul lui de străin ceresc nu s-a dezmințit. Străin ești întotdeauna când aduci principii divine în mijlocul oamenilor.

Domnul Isus — nou-născut - a fost un străin în locul de găzduire; ca adult, n-a avut un loc unde să-Și odihnească capul; fariseii spun despre El: „nimeni nu știe de unde este" (Ioan 7.27); poporul: „nu este El Fiul tâmplarului?" (Matei 13.55). La ceasul solemn, când toată gloria lui Dumnezeu s-a manifestat în sacrificiul Său, ei Spun: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!" (Matei 27.40). Cariera Sa de treizeci și ceva de ani este de o durată morală infinită, mult mai completă decât cei trei sute de ani ai lui Enoh, pentru că însuși Dumnezeu, Dumnezeu făcut Om, este Cel care a împlinit-o.

Dar ce subiect de umilință pentru noi să vedem chiar un Enoh care nu se dezmințe timp de trei secole! Noi umblăm cu Dumnezeu o zi, da, deseori o singură zi, și a doua zi am pierdut din vedere obiectivul nostru, am uitat că suntem din cer!

Ați observat, fără îndoială, că în Evrei 11.5 înlocuiește exprimarea din Geneza, „umbla cu Dumnezeu” prin „a plăcut lui Dumnezeu”. De altfel, acești doi termeni sunt nedespărțiți, cum se vede în Coloseni 1.10: „Pentru a umbla într-un fel demn de Domnul, pentru a-l fi plăcuți în toate privințele”. Cum să nu-l plăcem lui Dumnezeu, dacă mergem pe urmele Domnului Hristos? El poate să-și pună plăcerea și în noi, cărora ne-a dat „credința și o natură capabilă de a-L iubi și a-L servi. „Fără credință, nu putem să-l fim plăcuți” (Evrei 11.6),

Prin credință Enoh se apropie de Dumnezeul nevăzut, realizează prezența Sa și umblă cu El, privind la viitor pentru răsplătire. Observăm nu numai că el i-a plăcut lui Dumnezeu, dar că, înainte de ridicare lui la cer, „a primit mărturia că a plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11.5). Ridicarea lui la cer nu a fost această mărturie; el n-a spus nici că Dumnezeu i-a dat o mărturie strălucită în fața lumii, aceasta fiind rezervată pentru o zi viitoare; dar el a primit mărturia că i-a fost plăcut lui Dumnezeu ca și Abel care era drept. Aceasta era destul pentru un suflet credincios. Ce importanță are pentru el faptul că lumea nu-l cunoaște, dacă Dumnezeu îl recunoaște. El păstrează în inima lui prețioasa mărturie a unei favori care este consecința credințioșiei sale. „Dacă cineva mă iubește”, spune Domnul, „va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi; și Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el” (Ioan 14.23). „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă și pe piatră un nume nou scris, pe care nimeni nu-l știe, decât cel care-l primește” (Apocalipsa 2.17). -

Dar Enoh n-a primit numai mărturia; el a și dat mărturie. Viața sa întreagă de străin ceresc era deja, fără îndoială, o mărturie tăcută în mijlocul lumii, dar, înainte de a fi ridicat, a dat o mărturie publică Domnului în care a crezut. Enoh, prieten al lui Dumnezeu ca și Avraam, a devenit depozitarul gândurilor ascunse ale Domnului. El a fost mesagerul a ceea ce i s-a încredințat, proclamând în fața lumii și fiind astfel cel dintâi dintre profeți.

„Iată, a venit Domnul în mijlocul sfintelor Sale miliarde ...” (Iuda 14-16). Ca și pentru toți profeții, Domnul este, înainte de toate, subiectul profeției Sale. Enoh arată că Domnul Său este pe punctul de a-Și revendica drepturile Sale necunoscute și de a veni în glorie pentru a executa judecata. Care va fi atunci soarta celor ai Săi? Ei vor veni cu El. Aceasta este speranța acestui om de credință. El a primit o descoperire — care fără a fi misterul venirii Domnului ca să-i ridice pe sfinți, mister rezervat Adunării - face parte din aceasta. „Iată, Domnul a venit în mijlocul miliardelor Sale de sfinți, pentru a executa judecata ...”. Și astfel, în 1 Tesaloniceni 4.14, înainte de a vorbi de ridicarea sfinților, apostolul spune: „Dacă credem că Domnul Isus a murit și a înviat, tot astfel, cu El, Dumnezeu va aduce pe cei care au adormit în Domnul Hristos”.

S-ar putea obiecta că miliardele de sfinți sunt numai îngeri, ca în versetul: „Descoperirea Domnului Isus din cer cu îngerii puterii Sale într-o flacără de: foc, dând răzbunare peste cei care nu-L cunosc” (2 Tesaloniceni 1.7, 8) sau poate și în acest alt loc: „Domnul a venit din Sinai... și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți” (Deuteronom 33.2). Dar, fără să-i excludem pe îngeri, alte texte din Vechiul Testament și din Noul Testament ne arată cine sunt aceia care-L însoțesc pe Domnul la apariția Sa. „Și atunci va veni Domnul Dumnezeu Meu și toți sfinții împreună cu El” (Zaharia 14.5). „La venirea Domnului nostru Isus, cu toți sfinții Săi” (1 Tesaloniceni 3.13). „Și oștile din cer îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în însubțire, alb și curat... pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților” (Apocalipsa 19.14, 8). Deci cei care-L însoțesc sunt sfinții (în ziua în care va fi revelat cu îngerii puterii Sale): „glorificat în sfinții Săi și admirat în toți cei care vor fi crezut” (2 Tesaloniceni 1.10).

Așa a fost mărturia pe care Enoh a dat-o Domnului și și-a afirmat public speranța sa; dar în același timp anunța judecata care atârână deasupra lumii. Profeția sa a avut oare în vedere numai pe oamenii din timpul său?

Nu; Cuvântul are grijă să ne facă să înțelegem contrariul; căci „nici o profeție nu se interpretează singură” (2 Petru 1.20) toate profețiile se referă la un timp viitor. Și ce ne spune acest cuvânt? „Și Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, a profetit despre aceștia, spunând ...” (Iuda 14).

Aceștia, cine sunt ei? Nelegiuirii zilelor din urmă. „Aceștia”, spune Iuda, „sunt stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, ospătând împreună, fără teamă” (versetul 12). Aceștia sunt cârtitori (versetul 16). „Dar voi, preaiubiților, aminliți-vă cuvintele rostite mai înainte de Apostolul Domnului nostru Isus Hristos, cum vă spuneau că la sfârșitul timpului vor fi batjocoritori, umblând după poftele lor neevlavioase; aceștia sunt cei care se despart, oameni naturali, neavând Duh” (v. 17-19).

Enoh, acest prim profet, în scurta lui profeție, a depășit revelația făcută tuturor profeților lui Israel. Pentru el, judecata nu este numai aceea a unui Israel viitor și a națiunilor viitoare, ci este a oamenilor din zilele noastre, depozitare ale adevărilor lui Dumnezeu, oameni care s-au corupt și care vor deveni creștinătatea apostată.

El anunță o judecată generală asupra tuturor, dar distinge dintre ei pe cei mai vinovați, cei care au abandonat relațiile cu Dumnezeu. „... Ca să facă judecată împotriva tuturor și să dovedească pe toți cei neevlavioși, vinovați de toate lucrările lor de neevlavie, pe care le-au făcut fără evlavie, și de toate cele aspre, pe care păcătoșii neevlavioși le-au vorbit împotriva lui” (versetul 15).

* * *

2. Cel dintâi fapt din viața lui Enoh a fost că „el umbla cu Dumnezeu”, al doilea, că „a fost mutat...”, pentru că Dumnezeu îl mutase. Aceste evenimente s-au legat în modul cel mai intim, cel mai strâns cu credința și cu umblarea lui Enoh. Să reținem această expresie: „Prin credință Enoh a fost mutat, ca să nu vadă moartea” (Evrei 11.5).

Ne așteptam mai curând să spună altfel: Prin credință el a fost plăcut lui Dumnezeu, apoi a fost ridicat. Dar nu! Ridicarea lui făcea parte din umblarea lui de credință. Umblarea sa avea acest scop, el tindea spre ridicarea lui, cu toate că - probabil - lui nu-i fusese revelat aceasta. Dar nu știa el oare că Dumnezeu va veni în mijlocul miliardelor de sfinți ai Săi? Era o realitate pentru sufletul său, care spune: „Iată, a venit Domnul” (Iuda 14).

El aștepta acest moment ca pe o actualitate; trăia în vederea preafericitei perspective; și iată că deodată evenimentul vine să confirme credința. El este mutat ca să fie cu Domnul și să vină din nou cu El. Viața sa aici jos a fost o viață cerească; ea a început în cer și va continua în cer. Nu formau două părți ale existenței sale: una pământească și alta cerească. Viața sa a adus cerul pe pământ!

O, fraților, ce umilintă pentru noi numai să ne gândim la aceasta! Acest om al lui Dumnezeu era departe de a poseda întinderea revelațiilor noastre, căci sfaturile eterne care erau rezervate pentru noi îi erau ascunse; el nu cunoscuse, ca noi, Cuvântul făcut Trup; el n-a văzut, nici n-a auzit, nici n-a pipăit ceea ce apostolii au văzut și ne-au comunicat prin Duhul Sfânt. Și totuși, acest om a umblat timp de trei sute de ani spre un țel și spre Domnul, care reprezenta un scop pentru el. Și a ajuns acolo fără slăbiciune sau oboseală. Dar noi, cărora Domnul ne-a spus: „Eu vin”, noi, care credem, care știm aceasta, ce facem? Poate Domnul să spună de noi ca de el: „Prin credință a fost mutat?” Cu ce ne trec zilele? Unde tinde activitatea noastră? Este oare Domnul scopul alergării noastre, farul strălucitor spre care conducem vasul nostru în mijlocul nopții? Care nu ar fi mărturia noastră, dacă L-am aștepta în realitate, căci această speranță este izvorul întregii vieți creștine!

Și chiar dacă cel credincios ar trebui, ca și alți sfinți, să treacă prin moarte, pentru el a muri sau a trăi n-ar trebui să reprezinte o diferență, decât că moartea este o binecuvântare, pentru că ea nu este o pierdere, ci un câștig. A trăi, pentru apostolul Pavel, însemna a trăi cu El și pentru El; a muri nu înseamnă oare același lucru: a trăi și a muri cu El și pentru El? Enoh nu a murit; „Enoh a fost mutat ca să nu vadă moartea”.

El a fost cel dintâi martor al unei puteri care l-a scos (din punct de vedere moral) timp de trei secole din sfera morții, pentru a se bucura de viață cu Dumnezeul Său și care era capabil - în loc de a învia trupul său mort - să-l ducă viu afară din această sferă - dezbrăcându-l de tot ce era muritor. Pentru Enoh, primul, acest cuvânt s-a realizat: „Trebuie ca ce este muritor să fie îmbrăcat în nemurire” (1 Cor. 15.53).

Prin credință Enoh a scăpat de soarta oamenilor, care este de a muri o dată; tot prin credință a scăpat de judecata iminentă, care a atins curând lumea de atunci, și a fost păzit de ceasul teribil care vine peste tot pământul locuit (Ap.3.10).

Soarta lui este imaginea noastră. El a fost calificat prin credință să fie un model al sfinților, cu misterul nerevelat încă în Vechiul Testament.

Enoh „nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase”. Atunci când dispăruse, unii l-au căutat ca și mai târziu pe Ilie, dar nu l-au găsit. Lumea l-a pierdut pe Enoh. În timpul vieții sale, nu s-au îngrijorat deloc de el. Odată dispărut, ar fi vrut, poate, să-l cheme; era prea târziu!

Lumea nu îl va mai vedea niciodată pe Domnul Isus venind în har; tot astfel, nu-i va mai revedea pe aceia care i-au adus cu multă slăbiciune câteva ecouri ale harului Domnului Isus. Perfecțiunea caracterului Domnului Hristos prezent în mijlocul oamenilor a strălucit ca soarele asupra lumii, luminată în plină zi de frumusețea divină.

S-ar fi putut gândi că în fața harului perfect, lumea n-ar fi rămas indiferentă; s-ar fi găsit - fără îndoială - vreo atracție. Da, lumea nu-L va revedea pe Domnul Hristos decât în judecată. Sfinții, odată ridicați lângă Domnul lor, nu vor mai fi găsiți.

De atunci nu va mai fi pentru lume până la judecata finală nici soare, nici făclie, nici frumusețe, nici bunătate, nici odihnă, nici pace, nici sfințenie, nici dreptate, nici dragoste, nici milă, nici nimic care are o savoare divină. Vai, vai! Ce le vă rămâne oamenilor? Puterea răului și violență, ura și blestemul, domnia a tot ce este împotriva oricărui principiu moral, corupția în urătenia ei hidoasă, chiar a celor care l-au iubit; nimic pentru consolare, nimic pentru alinare, nimic pentru a atrage inima, ci durerea și neliniștea, o disperare fără margini, ca și când cauți moartea de mii de ori fără să poți muri. Aceasta va fi pe pământ domnia nopții, invadarea puterii întunericului.

Dar despre Enoh se spune: „Dumnezeu îl mutase”. Prietenul lui Dumnezeu a putut în sfârșit să se bucure de plinătatea bucuriei feței Sale. Acestui umil călător i-a fost dat dreptul să meargă să locuiască în glorie chiar înainte de a fi executată judecata aici, jos. Aceasta a fost pentru Enoh sfârșitul unei umblări creștine continue. Să putem și noi să avem o asemenea viață, să umblăm ca Enoh și să atingem țelul, ca el!

clickbible.org